

КИЈУК:

МУДРА ПТИЦА ЉУБАВИ

Објављивање ове књиге помогла је
Мира Јовановић Ратковић,
Кијуков пријатељ и саборац

Издавач
Српски сабор Двери
Издавачка кућа *Catena Mundi*

Библиотека
Путовође
прво коло, четврта књига

Наслов
Кијук: Мудра птица љубави

Уредници
Бранимир Нешић, Бошко Обрадовић

Уреднички
Лидија Глишић, Никола Маринковић, Оливера Дуњић,
Владимир Димитријевић, Југослав Кипријановић

Лектура
Оливера Дуњић

Дизајн
Ксенија Јовић

Штампа
Штампарија Драслар-интер,
Београд

Тираж
500

КИЈУК: МУДРА ПТИЦА ЉУБАВИ

Приредио
Владимир Димитријевић

Српски сабор *Двери*
Издавачка кућа *Catena Mundi*
Београд, 2012.

О КОНТИНЕНТУ ЗВАНОМ КИЈУК: ПРВИ КОРАК У ИСТРАЖИВАЊУ

Реч унапред

Зборник „Кијук: мудра птица љубави“ само је први корак великог подухвата – истраживања личности и стваралаштва једног од највећих српских интелектуалаца друге половине 20. века и почетка нашег столећа; човека који је својим животом и делом прави, још увек неистражени континент српске културе, тако често гоњене и прећуткиване не би ли, по замисли туђина и његових домаћих гаулајтера, у народу превладао „дух самопорицања“. (Мило Ломпар)

Овде су, дакле, само први увиди, прве поставке, први покушаји, прва сећања. И ми пре свега од оних до којих нисмо успели да допремо док смо ово дело саздавали очекујемо да нам се јаве својим прилозима, за неко наредно издање.

С тим у вези је и чињеница да су текстови неких аутора, многи писани пригодно, после Кијуковог одласка у вечност, на Часне вериге апостола Петра 2012. лета Господњег, делимично скраћени; да су дати у целини, било би понављања извесне фактографије из текста у текст, што књигу непотребно оптерећује. Трудили смо се да остану квинтесенције, саме суштине увида у разлоге због којих Кијук остаје светлосни стуб једног малог, хришћански часног, европског народа, пршљен у кичми нашег управног стајања.

Кога смо изгубили

Када се Кијук упокојио, Удружење књижевника Србије и породица примили су многе изразе саучешћа, у којима се, поред бола због губитка једног драгоценог „витеза вере“ (Серен Кјеркегор), могло видети и оно што су људи доживели као главне Кијукове заслуге за нашу културу.

Саучешће је стигло са свих страна где Срби живе.

Наш познати италијаниста Драган Мраовић уочио је да смо „изгубили важног интелектуалца који је искрено и с умећем бранио српске националне интересе“; песник Игор Ремс га је назвао „великаном српске слободне мисли, једним од највећих бораца за Истину и Правду Српског Народа“; Божидар Митровић, председник Регионалне друштвене организације „Уједињење Срба“, са седиштем у Москви, нагласио је да је „српски народ изгубио свог великог сина“, а епископ Георгије Канадски са Србима из Торонта сматра да смо остали без „истинског духовника и великог мислиоца“. Академик Србољуб Живановић, велики сведок истине о Јасеновцу, са којим је Кијук сарађивао на опште добро, такође се прикључио изразима дубоке жалости, као и историчарка геноцида Бојана Исаковић. Председник Удружења српских писаца из Швајцарске Братислав Живуловић, је, у име своје организације и у своје лично име, потврдио да је то губитак за „целокупну, модерну српску књижевност“, а песник Верољуб Вукашиновић је саучествовао у болу у име Народне библиотеке „Јефимија“ и писаца Трстеника. Јелица Роћеновић га је назвала „човеком јединствене доброте, јединствене високе свести“, сматрајући да је наша књижевност „изгубила своју најумнију главу“. „Свет се мењао, али се Пеђа није окретао према ветру“; човек великог духа, он је, каже госпођа Роћеновић, био и племић, при чему ће његова „вера и морал за њу остати мера времена“. Биљана Д. Обрадовић и Џон Гери из Њу-Орлеанса су рекли да Кијук „никада неће бити заборављен“, а Милан Челик из Свесловенског комитета Канаде сматра да морамо покушати да следимо његов пут. Љубиша Симић из франкфуртског Удружења писаца

„Седмица“ истакао је Кијуков „дубок траг“ у домаћој литератури и доследну борбу да националну ствар. Петар Милатовић Острошки из Беча видео је Кијука као „човека на светлој стази свечовечанства“, човека „коме је Светосавље највеће духовно здравље и најчвршће морално узглавље“, а коме ће будућа поколења „уvek бити захвална за оно што је витешки учинио за српски народ у овом невитешком времену“. У том духу писала је и Радмила Нинић из Немачке. И Анђелко Анушић је послао своје саучешће УКС, као и Иван Ршумовић, у име Књижевне заједнице Златиборског округа.

Огласила се Влада Републике Српске у прогонству, чији је Кијук био саветник и савезник, сведочећи страшну истину о србациду у данашњој, на НДХ започетој, Хрватској.

Од Српске књижевне задруге, преко Народне библиотеке Краљево и Центра за културу Градац, до Фондације „Лаза Костић“ и госпође Марине Милић Апостоловић, стизали су телеграми оних који, и лично и институционално, сведоче важност памћења, чувања и трајања српске културе. Међу саучесницима у болу били су, поред осталих, академик Василије Крестић, дугогодишњи пријатељ и сарадник Ангелина Марковић, проф. др Вера Бојић, проф. др Славенко Терзић, проф. др Тиодор Росић, проф. др Мирко Скакић. Огласили су се и књижевници Слободан Ракитић, Алек Вукадиновић, Радослав Братић, Нена и Светозар Влајковић, Гојко Ћого, Божин Јаневски, Милан Младеновић од Лужице.

Радован Типсаревећ, својевремено директор „Ибарских новости“ (које су, поред Матице исељеника Србије, биле издавач двотомног дела „Катена мунди“), послао је изразе свога саучешћа.

Своје саучешће је исказао и сликар Петар Младеновић (Чикаго), истичући своју велику тугу због губитка пријатеља Ганета (како га је звао), „човека са више својствених талената“, а сусрета и разговора са Кијуком сећа се и академски сликар Томислав Божовић.

Бранислав Ђорђевић и Драгана Васиљевић из Вирциније знали су да је Кијук био „светионик свима нама у овом бурном

беспућу новог доба које прети да разруши све у шта смо заједно са нашим прецима вековима веровали“. По песнику Ристи Василевском, који је, како каже, био „почашћен што су осећали обострану, пре свега творачку блискост и што је о његовом песничком делу тако луцидно у више наврата говорио и писао“, упокојени је био „један од наших највећих интелектуалаца и мислилаца уцелињеног света“, који је, „Божјом вољом и, можда, још више вољом оних који све овде сматрају својом боговином изненада и пре времена потражио боље уточиште – преселио душу и све своје духовно умеће у други свет“. Ђорђе и Лујза Јовановић из Брисела су истакли да „ерудиција, поштење и јачина уверења нису честа појава у једном људском бићу, а он је то поседовао“. Оливера Доклестић, делатница на пољу културе из Херцег-Новог, устврдила је да смо изгубили „великог ерудиту, сјајног књижевника, коме је свијет отворио врата“. Била је ту да исказе свој бол због општег губитка и Сузана Лазаревић, из друштва Српска национална свест.

По др Војиславу Коштуници, који је саучешће упутио Удружењу књижевника Србије, „покојни Предраг Драгић био је један од најистакнутијих есејиста, историчара и тумача књижевности своје генерације, а остаће запамћен и као заслужан национални радник. Леп траг оставио је и својом делатношћу у оквиру Удружења књижевника, поред осталог и као потпредседник Одбора за одбрану слобода и права, а својим доприносом је задужио и националне установе попут Српске књижевне задруге“. Из Хага се, док се бори за истину и правду о свом народу, јавио и др Војислав Шешељ, чијој је одбрани Кијук годинама несебично помагао.

Богољуб Стојићевић је, испред храма Светог Спиридона из Трста и у своје лично име, изразио молитвено саучешће. Огласио се и Добривоје Томић, наш Телемах, човек чију је књигу о потрази за правдом (комунисти су му убили оца, невиног човека, а њега изгнали у Немачку) „Црвено сунце у зениту“ Кијук објавио у библиотеци „Српска дијаспора“.

Изванредну емисију циклуса „Питања и одговори“ **ново-престављеном** Кијуку посветила је храбра новинарка Оливера

Милетовић, која је годинама, на ТВ „Палма плус“, пратила његову мисао и борбу.

Из Белорусије је саучешће упутио познати књижевник и преводилац Иван Чарота, велики пријатељ Кијуковог народа, а Елка Нјаголова, председница Словенске академије, у име свих њених чланова из 15 земаља, истакла је да се они „клањају пред његовим књижевним делом, и траговима које је иза себе оставио“.

Отац Гаврило из манастира Лепавина у писму породици је написао да се он и братија моле „Богу Милостивом, у чијим је рукама судбина сваког човека, да душу слуге Свога Предрага упокоји у месту радости и светлости и словесности, којој је служио целог свог живота“. Прота Душан Кулунџић, познати наш мисионар, у свом телеграму саучешћа, обећао је да ће се свагда молити за његову душу. И прота Милун Костић из Лондона такође је молитвено учествовао у болу најближих, као и отац Војислав Билдија из Холандије. Да не говоримо о јављањима многих монаха и монахиња православних светиња, који су у Кијуковој борби и жртви Богу и роду видели нешто од смелости старих националних трудбеника и усталаца.

Поред низа лепих и човечних гестова, који су тих дана доносили утеху породици Кијуковој, вреди да се помене и то да је наш угледни византолог и канонолог др Миодраг Петровић понудио Драгићима, у случају да га нису обезбедили, слободно гробно место за сахрану покојника на београдском Новом гробљу.

Породица је замолила потписника ових редова да још једном у њено име кроз овај предговор пошаље изразе захвалности свима који су саучествовали у болу – како онима којима су Драгићи већ заблагодарили, тако и онима којима, по немоћи људске природе, нису.

Дајући своје саопштење о Кијуковом упокојењу са пригодном биографско-библиографском белешком, Удружење књижевника Србије истакло је да је Кијук био „вишегодишњи кандидат УКС за националну пензију, коју није дочекао“. Дочекали су је други, често много мање значајни, али Кијук, ето, по нечијој вољи бејаше прецртан са списка заслужних. Ни

то га није поколебало или спречило да до краја свога живота служи и Богу и роду.

Предраг Р. Драгић Кијук упокојио се у Господу 29. јануара 2012. лета Господњег сведочећи својим животом, делима и вером да ће Србија бити вечна док су јој деца верна.

Реметник

Колико је нама у знању, творац неологизма „реметник“ (човек који својим интелектуалним и моралним ставом ремети планове моћних, разбија лажне схеме мишљења, освешћује ближе, скида жабокречину са дубоких вода ума) свакако је Предраг Р. Драгић Кијук. Он је увек био такав, још од своје младости, када је у Студентском културном центру у Београду правио трибине, које су узнемиравале идеолошке следбенике и врхушку Титовог Београда. Тако у часопису „Младост“ 2. децембра 1972. у тексту „Младић који је довео Гародија“ читамо да је пред препуном салом СКЦ-а говорио Роже Гароди, познати француски философ, на тему „Шта је револуционарно у новој епохи“.

Новинар бележи: „Највеће заслуга да Роже Гароди дође у Југославију и одржи предавање без динара хонорара свакако припада Предрагу Драгићу Кијуку, младом магистру југословенске књижевности, уреднику трибине за друштвене активности у Студентском центру. Њему је такође успело да доведе и чланове редакције познатог листа „Нова левица“ из Лондона, Ернеста Мондела, економисту из Брисела, веома контроверзну личност у марксистичком покрету, као и Ливија Мајтанија, италијанског публицисту; сви су они одреда говорили бесплатно (хонорар се за такве личности креће од 2000 долара па навише) на трибини Студентског културног центра.“

Борећи се за публику, каже новинар, Драгић није кренуо путем сензационализма: „Он је у начелу против сензационалности, јер она угрожава субјективност духа, циља на површност а не на унутрашњост проблема. И зато он у својим књижевним циклусима, који су били на програму ове јесени, прави

предавања о заборављеним али капиталним вредностима као што су естетички списи Фрање Петрића, Бранка Лазаревића и других наших класичних писаца.“

А „Политика“ 12. марта 1972. у тексту „Марко Краљевић сумњив на трибини“ после најаве да је Серж Дубровски обећао да ће доћи у Београд и у СКЦ довести свог великог пријатеља Ролана Барта новинар истиче да Кијук више не сме ни да каже ко би могао да дође на трибину СКЦ (помињу се Маркузе, Колаковски) пошто „многи политички људи града и републике /.../ имају обичај да опасно прокоментаришу послове Студентског културног центра“. Политичари час хвале, час куде, а кад се, поводом научне трибине о Марку Краљевићу на паноу испред СКЦ-а нашла реченица Вука Караџића „Никакога човека нема који није чуо за Марка Краљевића“, десетак чиновника разних друштвено-политичких установа су строго и прекорно запитали: „Шта вам то значи?“ Кијук је новинару рекао:

„Тако сам, организујући расправу о историји српске ћирилице, био проглашен српским националистом. Кад сам уприличио разговор поводом 100-годишњице рођења Стјепана Радић, био сам назван хрватским шовинистом. Кад сам позвао из Рима Ливија Матајна да говори о кинеској културној револуцији, био сам ултралевичар. И тако ми готово сваки потез донесе неки непријатан прирепак.“

Новинар га назива „једним од најнападанијих службеника“ београдског Универзитета; нападају га, вели, чак и студенти јер није организовао представљање распродате књиге Луја Алтисера, него трибину о Фрањи Петрићу, о коме је, пред двоје људи, говорила Загребчанка Љерка Шифлер – Премец:

„Не сматрам се дужним да скрећем пажњу на књигу која је већ нашла читаоце и која је, из моде или из потребе, одмах распродата. Али сматрам да се у Студентском културном центру мора говорити о Фрањи Петрићу Петрициусу, највећем естетичару ренесансе, нашем човеку коме су Немци штампали сабрана дела, кога су штампали Французи и други народи, а кога смо ми, неприлично и срамотно, сасвим заборавили.“ – одговорио је нападани.

Кијук истиче: „Све теме узимане су теорије и научности ради, а не због помодности, ујдурме, шока или трагања за посетиоцима по сваку цену. Ја се опредељујем за оне вредности које по сваку цену треба бранити од људског заборава.“ Зато је у та, вунена времена, на трибину СКЦ-а позивао и ректора Богословије „Свети Сава“ проту Душана Кашића, али и Ксенију Атанасијевић и многе, многе друге значајне људе које је идеолошки терор уклонио са обзорја оновремене културе (о том добу и Кијуку у њему читалац може прочитати више у тексту Косте Димитријевића у овом зборнику).

Био је, дакле, онакав каквим га је осетио његов професор Рашко Димитријевић, који је свом студенту 18. марта 1969. поводом Кијуковог огледа о Достојевском у писму рекао: „Ишао си, наравно, линијом свог схватања људи и света, остао си томе веран до краја, и твој Достојевски је, иако си тврђења заснивао на чињеницама и цитатима, ипак творевина твог узнемиреног душевног и интелектуалног напора да га прикажеш онаквим какав се он у теби остварио.“ Зато је могао да постигне оно о чему је, поводом Кијукових раних есеја о нашим средњовековним писцима, сведочила његова професорка др Радмила Маринковић 1974. године:

„Драгић иде директно према човеку и општим људским проблемима и на посебан начин оживљава, осавременује писце удаљених векова.“ И песникиња Љубица Милетић је, баш из тих разлога, уочила да је Кијук постао писац који креће путем теистичког хуманизма, чиме је, разликујући заблуду (рационалистички поглед на свет) од хармоније (метафизичког погледа на свет) постао „аутентични и сугестивни мислилац.“

Зато је, понављамо, Кијук био и остао реметник: борио се против заборава, а за трајне вредности, неодвојиве од усправног стајања пред Богом и људима.

Космополита

Кијук је, у најбољем смислу те речи, био космополита, грађанин света. О делу овог истакнутог полихистора нису

похвално писали само домаћи аутори (од Зорана Гавриловића до Јовице Аћина), него и странци: Селија Хевкесворт, Џон Гери, Ричард Брнс, Иван Чарота, Дејвид А Хил, ... Када је сер Џон Тавенер за компоновање својих дела користио Кијукову антологију средњовековног песништва у Срба, објављену 1987. на енглеском језику, он је изванредно осетио о каквом је благу реч. У интервјуу „Политици“ 21. марта 2001, а поводом извођења свог великог дела „Покров храма“ (певала је славна Патришија Розарио, чији ће наступ у Београду касније организовати Фондација „Лаза Костић“), Тавенер је истакао да је Кијукову антологију добио од руског свештеника Михаила Фотуната и да га је она запленила јер у себи има „божански ерос“, а једини смисао нашег постојања је „повратак божанском“. Пошто га је Православној Цркви привукао, како он сам каже, Христос, „виђен православним очима, најдубљим и најдубокумнијим очима“, Тавенер је, сасвим кијуковски, видео да узрок рата Запада против Србије није био дводимензионално политички, него се заснивао на „неуспеху латинског Запада да разуме православни Исток“, па би једини лек за Блера и Буша у њиховом непоимању онога против чега се боре био да разумеју православну етику. Тако су се двојица православних космополита, Тавенер и Кијук, разумели кад су у питању суштине.

Кијук је, са својим Фондом истине, учинио многе подвиге, али један од највећих подвига његовог универзалног хуманизма био је објављивање двотомника „Политика римских папа у 20. веку“ познатог немачког историчара Карлхајнца Дешнера, који је свом издавачу у Београду написао писмо захвалности:

Поштовани јосјодине Драићу,

Ова јодина не сме јроћи а да вам се нисам, од свеї срца, захвалио на издању јайске ишјорије. Право је чудо ишјо се ова књиџа ишјак јојавила, иејинаесји јодина (ако се добро сећам) од насјјанка јревода Милана Пејровића. А јшјо чудо се без Вас, јошјшовани јосјодине Драићу, никад не би дојодило!

Била је јшјо, без сваке сумње, најлејшја честийијка за мој 80. рођендан – када се, јред око 160 званица, изненада јојавила моја кћи и, сијајући од среће, јружила ми јрви јшјом књије, којем је,

као догађајно чудо, следио и друђи, а оба подједнако леђа колико и солидно урађена. То је, без сумње, прави издавачки подвиг!

Молим Вас да се у моје име захвалише свима онима који су помоћили Вашу иницијативу да се ово дело оствари.

*Желећи Вам дуђ, здрав и успешан животћ подравља Вас
Ваш одани*

Карлхајнц Дешнер

То и јесте суштина космополитизма: понируђи у дубине свог народног предања, бити свечовечански одговоран. Као припадник народа који је своју духовну слободу платио, између осталог, и Јасеновцем, Кијук је то умео да буде.

О наслову ове књиге

Наслов ове књиге је преузет из Хиландарске повеље Светог Стефана Првовенчаног, који описује свог оца, Симеона Мироточивог, занетог прелепим дрветом разгранате крошње на коме певају многе „мудре птице љубави“ и међу њима његов „детић Сава“. Ево речи Светог Стефана:

„А овај /Симеон/ се у мисли узносаше и жељаше, као да он стоји на узвишеном месту, у пролетње време веселога то јест сунчаног дана. Виде издалека равну ливаду, красну по изгледу, лепу створењем. А посред ње стојаше дивно дрво, кружно гранама, густо лишћем, преукрашено плодовима, које даје добар мирис. А посред дрвета беше се настанила птица слаткогласна, кротка у седењу, тиха у песмама, весела у игри, јасна у шаптању, која је једна од мудрих птица љубави, и слатки његов детић /Сава/.”

Ово дрво разгранате крошње свакако је Света Гора, а мудре птице љубави су монаси. Иако није био монах, човек коме је посвећен овај зборник био је једна од таквих птица, сасвим на трагу српског првоучитеља, Саве Немањинћа, који нас је просветлио светлошћу Христовом и научио да будемо Богочовекови, а никада сведени само на човека, смртног и пролазног, како су себе на патуљасту псевдохуманизам свели они којима је „Христов викар“ од 1054. важнији него Христос.

Светог Саву следио је Свети кнез Лазар, а његов пут, пут светости и честитости миломе Богу приступачне, многи и многи, међу којима и Предраг Р. Драгић Кијук, који је, са Дучићем, могао слободно рећи: „Пре свачији сужњи но ичије слуге.“

Мудрост и љубав, које су у његовом срцу свиле гнездо, и данас нас наводе да кренемо тамо где се чује пој Кијукове слободе у Христу. И зато, дакле: Кијук: мудра птица љубави.

О распореду текстова

Потписник ових редова се трудио да текстове распореди у складу са читаачевом потребом да Кијуково дело сагледа на, макар у основним цртама, целовит начин. Зато прво иду чланци са ширим погледом на оно што је урадио, прикази његових књига објављених за живота, оглашавања после његовог пресељења у вечност, представљање постхумно објављене књиге „Хришћанство без Христа“, сећања на Кијука, повест о његовом односу према Светосавској Цркви, два значајна интервјуа, да би се све завршило записима и стиховима који, можда најинтимније и најдубље, саопштавају тајну човека који је, како неко рече, био усправан међу рушевинама. Мада у огледима има и извесних понављања, као и сличних осећања везаних за драгог нам покојника (рецимо, многи, независно један од другог, истакли су да немају осећај да је Кијук умро), ипак у сваком од понуђених наслова налазе и самосвојни увиди који доприносе да се личност и стваралаштво Предрага Драгића сагледају на нов и свеж начин.

Реч захвалности

Ове књиге не би било без старања оних чије смо текстове, писане нарочито за зборник, објавили, као и без љубазне дозволе оних чији су текстови већ били објављени да их прештапамо. Приређивач и издавачи зборника им се искрено захваљују.

Захвалност дугујемо и породици Кијуковој, сину Ранку и кћери Марији, а нарочито уваженој госпођи Драгослави Драгић, супрузи Предраговој, чија нам је помоћ у приређивању књиге била више него драгоценост.

Молећи се Господу да душу Предрага, Свога раба (који није био роб лажима овога света, него постојани сведок Истине Која је Христос), упокоји тамо где „нема суза, нити туге, ни уздицања, него је живот бесконачни“, ми Њему, Богу отаца наших, попут древних летописаца, упућујемо речи захвалности што нам је благословио да се овом књигом бавимо.

Уочи Покрова Пресвете Богородице 2012.

Приређивач

САДРЖАЈ

О континенту званом Кијук: први корак у истраживању	5
--	---

Поглед на човека и његово дело

<i>Проф. др Лука Прошић</i> Припадање истини и божанском: Предраг Драгић Кијук	19
--	----

<i>Проф. др Милан Пејировић</i> Апостол историјског памћења	27
--	----

<i>Мирољуб Јоковић</i> Апостол историјског памћења	34
---	----

<i>Петар В. Арбушина</i> Најмањи и највећи садржиоци духа	39
--	----

<i>Проф. др Милан Пејировић</i> Атлантократија као језуитски идеал	45
---	----

Читање великог дела

Представљање књиге <i>Catena mundi</i> у Београду	53
---	----

<i>Владимир Савић</i> Мост између прошлости и будућности	55
---	----

<i>Зоран Глушчевић</i> Југословенство је било наше жртвовање	57
<i>Слободан Милеуснић</i> Књига која је дала много одговора	62
<i>Слободан Ракијић</i> Књига истине, савести и страдања	64
<i>Проф. др Реља Новаковић</i> Величанствено дело	67
<i>Предраг Драгић Кијук</i> Историја догађаја над историјом идеја	70
<i>Мр Маријана Маџовић</i> Catena mundi: Српска хроника на „светским веригама“	73
<i>Слободан Јарчевић</i> Васкрс српске културне и државне баштине	75

**Молитва, суза и слово за
Предрага Р. Драгића Кијука**

<i>Петар В. Арбушина</i> Беседа пред одром	81
<i>Владика канадски Георгије</i> Мисаони драгуљ	83
<i>Кашарина Косић</i> Сећање на Пеђу	84
<i>Миро Микешић</i> Сјећање уз захвалност	88

<i>Др Радомир Баиуран</i> Суза за братом у Христу	91
<i>Вјекослав Вукадин</i> Слово у помен Предрага Драгића Кијука	96
<i>Проф. др Радмила Маринковић</i> Бистра вода са планинског камена	97
<i>Лабуд Драић</i> Звона За Кијука	99
<i>Владимир Умељић</i> Господ је позвао Своје јагње, превремено...	102
<i>Душко М. Пејровић</i> Предраг Р. Драгић Кијук	104

Хришћанство без Христа: Кијукова завештајна књига

<i>Проф. др Миленко Бодин</i> Кијуково завештање	109
<i>Лабуд Драић</i> Предраг Драгић Кијук: Хришћанство без Христа	111
<i>Проф. др Никола Жујић</i> Реч о „Хришћанству без Христа“	118
<i>Академик Косија Чавошки</i> Један од петорице управних	124
<i>Проф. др Љубомир Пројић</i> Хришћанство без Христа	132
<i>Владимир Димиријевић</i> Завештајна књига Кијукова	135

Сећања на Кијука

<i>Косџа Димићријевић</i> Са Предрагом Р. Драгићем Кијуком	143
<i>Момир Лазић</i> Духовни отац истине	152
<i>Александар Павић</i> Живи Кијуков дух	156
<i>Др Гордана Живковић</i> Отисак лица на длану	160
<i>Владан Глишић</i> Тако је говорио Кијук	163
<i>Предрај Драјић Кијук</i> Будућност Србије се не може зауставити, као што нико не може победити народ	168
<i>Бошко Обрадовић</i> Предраг Драгић Кијук – Учитељ Српског Завета	172
<i>Владимир Димићријевић</i> У Кијуковој радној соби: Уместо воштанице за шестомесечни помен	176

Кијук и српска Црква

<i>Предрај Р. Драјић Кијук</i> Посланица пријатељу	185
---	-----

Разговори са Кијуком

<i>Светилана Пеирушић</i> Јесу ли убице међу нама?	193
<i>Зорица Лешовић Сћанојевић</i> Разговор о хуманистима с бичем	204

Речи и песме

<i>Предраі Драіић Кијук</i> Тајна поезије	215
<i>Проф. др Драиша Бојовић</i> Пламен Ракићеве песме и пепео Јефимијине завесе	221
<i>Владетиа Коларевић</i> Стручак	224
<i>Никола Цинцар Појоски</i> У борама даха и издаха	225
<i>Песникиња</i> Кијук	226
<i>Бранимир Нешић</i> Кијуков ред	228
Кијуков завет	229
<i>Предраі Бојдановић ЦИ</i> Сврати у Хиландар...	230